

Павелъ каза: азъ не съмъ за васъ обектъ, нито Петъръ, нито Аполосъ. Така постъпватъ и днесъ — на всѣко учение ще турятъ по единъ обектъ, за да го опетнятъ.

Божественото учение не може да бѣде обектно! То не е учение на обекта. Християнството не е учение на Христа, то е Божествено учение. Азъ мисля, че ако християнитѣ не носѣха кръстове по себе си, ако въ църквитѣ не държахъ Христа на кръста, свѣтътъ щѣше да бѣде по-добъръ, хората щѣха по-малко да се заблуждаватъ. Днесъ хората се заблуждаватъ много. Нѣкой човѣкъ види кръстъ, цѣлуе го, а прѣдъ него седи единъ бѣденъ, него не цѣлува. Ако е за цѣлувка, азъ бихъ прѣдпочелъ да цѣлуна единъ живъ кръстъ, отколкото единъ златенъ въ църквата. Питамъ: какво ви ползува този кръстъ въ църквата? Кръстътъ, това е Божествената Свѣтлина, Божествената Любовъ на невидимия, на онзи неосѣзаемия животъ, който влиза въ насъ и ни дава веселие и подемъ. Нѣкой казва: азъ искамъ да видя Бога. Вие можете да Го видите, но не и да Го хванете. Ти можешъ да слушашъ Божествения гласъ. Той ще ти каже така: еди-къдѣ си, на еди-коя си улица, ще видишъ една бѣдна жена, ще отидешъ при нея и ще ѝ занесешъ два чувала брашно, дрехи, хлѣбъ. Тя и дѣцата ѝ отъ два дни сж гладни, викатъ къмъ менъ; затова, ти изпълни моята воля, и сърцето ти ще се изпълни съ радостъ. Ти казвашъ: чакай, Господи, да Те видя. кой си! Когато апостолъ Павелъ падна отъ коня си, той чу гласъ, но видѣ ли Господа, видѣ ли Христа? — Не, той видѣ само Свѣтлина. А сега, ще ни прѣдставятъ Хрис-